

POLITICKÉ VEDY / POLITICAL SCIENCES

Časopis pre politológiu, najnovšie dejiny, medzinárodné vzťahy, bezpečnostné štúdiá / Journal for Political Sciences, Modern History, International Relations, security studies

URL časopisu / URL of the journal: <http://www.politickevedy.fpvmv.umb.sk>

Autor(i) / Author(s): Petra Vejvodová
Článok / Article: Neonacistická vize sjednocené Evropy a její kořeny v nacistické ideologii
Vydavateľ / Publisher: Fakulta politických vied a medzinárodných vzťahov – UMB Banská Bystrica / Faculty of Political Sciences and International Relations – UMB Banská Bystrica

Odporúčaná forma citácie článku / Recommended form for quotation of the article:

VEJVODOVÁ, P. 2015. Neonacistická vize sjednocené Evropy a její kořeny v nacistické ideologii. In *Politické vedy*. [online]. Roč. 18, č. 3, 2015. ISSN 1335 – 2741, s. 194-213. Dostupné na internete:

http://www.politickevedy.fpvmv.umb.sk/userfiles/file/3_2015/VEJVODOVA.pdf.

Poskytnutím svojho príspevku autor(i) súhlasil(i) so zverejnením článku na internetovej stránke časopisu Politické vedy. Vydavateľ získal súhlas autora / autorov s publikovaním a distribúciou príspevku v tlačenej i online verzii. V prípade záujmu publikovať článok alebo jeho časť v online i tlačenej podobe, kontaktujte redakčnú radu časopisu: politicke.vedy@umb.sk.

By submitting their contribution the author(s) agreed with the publication of the article on the online page of the journal. The publisher was given the author's / authors' permission to publish and distribute the contribution both in printed and online form. Regarding the interest to publish the article or its part in online or printed form, please contact the editorial board of the journal: politicke.vedy@umb.sk.

NEONACISTICKÁ VIZE SJEDNOCENÉ EVROPY A JEJÍ KOŘENY V NACISTICKÉ IDEOLOGII¹

NEO-NAZI VISION OF UNIFIED EUROPE AND ITS ROOTS IN NAZI IDEOLOGY

Petra Vejvodová*

ABSTRACT

The article deals with the topic of national – socialist concept of unified Europe. National Socialism is understood in the sense of German National Socialism (Nazism). It is explained, how the concept of unified Europe is natural for this ideology and important in the fight for white race, more important than nationalism. The historical national – socialist/Nazi concept and contemporary/neo-Nazi concept are described and mutually compared. It is stressed that the core structure of vision of white Europe has not changed so much. The continuity is recognized and we get to know the basic principles and important features preserving from 1930`s and 1940`s, maybe even earlier, as still alive and significant source of thinking of today neo-Nazis. The article also means understanding of the basics which helping and driving neo-Nazi movement to cooperate at the international level. We can see that the ideological basis is oriented very much on creation of the European neo-Nazi movement and this cooperation has always been supported in order to raise importance and influence of neo-Nazi movement. Very important concept of RAHOWA is described as well, because RAHOWA means a way how to make white race superior and the only one race living on Earth.

Key words: Unified Europe, Nazism, neo-Nazism, white race, neo-Nazi cooperation

Úvod

V současné době se může zdát, že neonacistické hnutí se nově připoutalo k myšlence sjednocené Evropy, která jako jeden člověk musí bojovat proti

* Mgr. et Mgr. Petra Vejvodová, Ph.D. působí jako odborná asistentka na Katedře politologie, Fakulta sociálních studií, Masarykova univerzity, Joštova 10, Brno 60200, Česká republika, e-mail: vejvodov@fss.muni.cz.

¹ Text vznikl v rámci řešení projektu Soudobé výzvy demokracii ve středovýchodní Evropě (GAP408/11/0709).

vnějším nepřátelům. Řada aktivit v neonacistickém prostředí získala transnacionální charakter a jednotlivé pořádané akce jsou navštěvovány neonacisty z různých zemí a řeší témata společná pro celou Evropu, organizuje se mezinárodní solidarita. Provolávána jsou hesla jako „*Evropa povstaň!*“, publikují se texty o evropském nacionalismu, sjednocené Evropě a evropanství.

Idea evropského sjednocení ale nevznikala až v současné době, jako zcela nové téma neonacistického hnutí. S myšlenkou sjednocené Evropy si ve 20. století pohrávali už nacisté a fašisté a evropskou ideologií ospravedlňovali svoji agresivní politiku. Nacisté a fašisté, stejně jako jejich duchovní otcové ve třicátých letech 20. století, za války po mnoho let vypracovávali programy hospodářské a politické integrace Evropy. Samozřejmě propaganda zajišťovala, že integrace Evropy měla proběhnout po německém vzoru. Idea evropského sjednocení je přítomna v nacionálně-socialistické vizi (německého původu) od té doby kontinuálně, pouze někdy je více slyšet a někdy méně.

Cílem tohoto textu je představit nacionálně – socialisté koncepce nacistického režimu ve 30. a 40. letech 20. století a současného neonacistického hnutí. Tyto koncepce budou srovnány a bude zjišťováno, zda se od sebe liší, pokud ano, tak v jakých hlavních bodech. Sledováno bude několik oblastí, a to obecné pojetí a význam sjednocené Evropy; politická a ekonomická rovina těchto vizí (pokud je nějak specifikována); kdo je definován jako Evropan, resp. v pojení nacionální socialismus jako Árijec a kdo je na druhou stranu ze sjednocené Evropy zcela vyloučen, kdo je nepřítel.

1 Nacionálně – socialistická koncepce sjednocené Evropy 30. a 40. let 20. století

Hitlerova touha, aby se celá Evropa stala jedinou politickou entitou, jeho snaha získat podporu v okupovaných zemích a ústřední prvky nacistické filozofie dohromady přispěly ke vzniku systému nacistického proevropského myšlení. **Hitler** věřil, že svým postupem plní opravdovou Evropskou misi a své konání označil jako zabezpečení Evropy a světa, a to skrze vytvoření říše (za pomoci svých spojenců Itálie a Japonska).

Mylná jsou mínění, podle kterých měli němečtí nacionální socialisté věřit v národní stát jako primární uznávanou entitu. Nacionální socialisté nenáviděli myšlenku malých národů nebo jednotlivců, kteří by se sami rozhodovali a sami přemýšleli, naopak milovali velké celky a pluralismem opovrhovali. Pluralita pro ně vždy znamenala nepořádek, chaos a něco neskonale nepřehledného.

Základní rys německého nacionálního socialismu – rasismus – je prvkem nenárodním. Rasa překračuje hranice národa a státu, rasová teorie je definována jako internacionální. Je také apolitická, protože byla predikována na základě názoru, že politické komunity a politické chování jsou determinovány biologickými silami, nikoli svobodnou volbou či racionálním jednáním veřejnosti. (Laughland, 2001) Rasismus tvrdí, že lidské vlastnosti jsou biologicky - rasově podmíněné, vlastnosti jednotlivých etnik jsou dané a neměnné. (Zeman, 2009)

Werner Daitz, prominentní nacistický ekonom, útočil na samé pojmy státní suverenity a státnosti, když v roce 1938 tvrdil, že nacistické myšlení v lidovém/národním (možno také v rasovém pojetí) (*völkisch*) duchu odstranilo primární roli státu. *„Jestliže biologický, ze života vycházející proces, jímž opět srůstá evropská rodina národů, vyžaduje určitou demontáž státní suverenity jednotlivých národů, kterou v posledních čtyřech letech přehnaně zdůrazňovala anglická politická a právní filozofie, pak tato nezbytná demontáž státní suverenity bude vyvážena růstem lidové/národní (völkisch) suverenity.“* (Laughland, 2001, s. 31) Myšlení v duchu *völkisch* mělo být vnímáno jednoznačně jako protiklad vůči liberalismu, kapitalismu a parlamentarismu. **Daitz** považoval národ za malý a sobecký ve srovnání s Evropou, která je velkým společným podnikem. Zdůrazňoval, že společné zájmy Evropy mají přednost před sobeckými zájmy národů.

V pronacisticky orientovaném textu nazvaném *„Německé skutky pro Evropu“*, který byl sepsán v roce 1944, se uvádí, že před **Bismarckem** se *„Evropa bolestně rozpadala a její státy na sebe navzájem útočily. Již dávno ztratila veškerý smysl pro společenství. Její jednotlivé části se vyvinuly v přesně vymezené zájmové oblasti, které se tísnily v úzkém prostoru. Obyvatelé každé zóny pohlíželi na ostatní zóny se závistí a nedůvěrou a ctižádostivě střežili, zda jiná zóna nezískává výhodné postavení. Opravdu často usilovali o vlastní zvětšení na úkor slabších sousedů.“* (Laughland, 2001, s. 32) Nacistický ministr hospodářství **Walther Funk** také souhlasil s názorem, že společné evropské zájmy musí dostat přednost před jednotlivými zájmy států a že musí existovat ochota podřídit vlastní zájmy zájmům evropského společenství. (Laughland, 2001)

Nacisté byli přesvědčeni, že existence národních států podpořila rozdělení a válku v Evropě. Pokud by bylo možné tento systém překonat, znamenalo by to podle nich konec evropských válek. Dokonce i **Hitler**, který měl menší zájem o evropskou ideu než jeho ministr propagandy **Joseph Goebbels** nebo ministr zahraničí **Joachim von Ribbentrop**, vyjádřil názor, že evropský systém

založený na nezávislých národních státech je anarchický. Odmítal mírové soutěžení národů, protože v něm spatřoval vzájemné podvádění. Základem tehdejšího systému národních států podle něj byla hrabivost mezi státy, což mimo jiné analogicky připodobňoval k podnikům. **Hitlerova** představa o světovém pořádku vycházela tedy z předpokladu, že se musí zrodit nová podoba moci, která má za cíl prosadit nový světový názor (*Weltanschauung*). Hitlerův koncept sjednocení Evropy byl rovněž takticky rétoricky zaměřen na boj proti organizované síle marxismu. (Ptáčnicková, 2010)

V srpnu 1941 vydal spolu s **Mussolinim** společné komuniké, v němž uvedli, že Nový evropský řád, který bude nastolen po vítězství Osy, odstraní příčiny, které v minulosti vedly k evropským válkám. V podobném duchu **Hitler** v roce 1943 zdůraznil, že „*změť malých národů*“ musí být zlikvidována.“ (Laughland, 2001, s. 34) Pouze jednotná Evropa měla zajistit stav, kdy bude silná a nebude oslabována vnitřními válkami. Sjednocená Evropa se tedy stala deklarovaným cílem nacistického tažení Evropou. Již v knize *Mein Kampf* si **Hitler** vytyčil několik ambicí, kterých chtěl docílit. Jednou z těchto ambicí se stalo sjednocení všech německy hovořících národů zemí do jedné říše. (Ptáčnicková, 2010)

Nacistické plány nezůstaly pouze v rovině proklamací sjednocené Evropy za účelem posílení tohoto celku. V tomto ohledu vzal evropskou otázku pěvně do ruky ministr pro propagandu **Goebbels**. Věnoval jí celou řadu projevů, schůzí a novinových článků. Zaplňoval své příspěvky hesly „*nová Evropa*“, „*nový evropský pořádek*“, „*evropský Lebensraum*“, „*vize nové Evropy*“ a podobně. Mezitím ministr zahraničí **Ribbentrop** zdůrazňoval, že boj proti bolševismu, který sjednocoval mnohé národy ve východní Evropě, je důkazem stále rostoucí mravní jednoty Evropy v rámci nového pořádku. Na ministerstvu zahraničí zájem o Evropu vyvrcholil na podzim roku 1942 vytvořením tzv. evropského výboru. V březnu roku 1943 vznikly formální plány evropské konfederace. Tyto plány získaly podobu ústav a smluv, v nichž byly stanoveny kompetence a struktura budoucí evropské konfederace. **Ribbentrop** navrhl, aby byly pozvány všechny hlavy příslušných států (Německo, Itálie, Francie, Dánsko, Norsko, Finsko, Slovensko, Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, Chorvatsko, Srbsko, Řecko a Španělsko), které by podepsaly zakládající dokument konfederace. K memorandu byl připojen návrh dokumentu, v němž se hovořilo o „*společném osudu evropských národů*“ a o tom, že je třeba „*zajistit, aby mezi nimi nikdy nevypukly války*“. Předpokládal také zrušení celních bariér mezi účastnickými státy. (Laughland, 2001, s. 46 - 47)

Celá nacistická europropaganda byla vedena neagresivně. **Goebbels** se

neobával tvrdit, že nikdy německým úmyslem nebylo prosadit Nový evropský pořádek silou a že nikdy nechťeli jednotlivé národy dusit. Zdůrazňoval, že se státy k nové Evropě mohou připojit dobrovolně, z vlastní vůle. Německo se v tomto kontextu stavělo do role, kdy nebojovalo za sebe, ale za celou Evropu. Vůdcovství bylo vysvětlováno jako nikoli dominance, ale vnější ochrana a vnitřní zodpovědnost. Sjedenčená Evropa měla fungovat samozřejmě pod vedením německého národa, nikoliv na bázi společného rozhodování apod. Německo se mělo stát lídrem sjednocené říše.

Sjednocování Evropy mělo kromě politické roviny (směrování k evropské konfederaci, o jejíž přesvědčivosti můžeme vést debaty) i ekonomickou rovinu. Ta se jeví jako více propracovaná a i argumentačně lépe podložená. **Laughland** uvádí, že nacisté obecně věřili, v hospodářskou nevyhnutelnost vývoje k větším jednotkám. Byli přesvědčeni, že koncepce státní suverenity je v moderním světě se vzájemně závislými ekonomikami, mezinárodní dopravou a elektrotechnickými telekomunikacemi anachronická. Rovněž **Goebbels** byl přesvědčen, že technologie sblížila národy a učinila hranice něčím anachronickým. V projevu nazvaném „*Das Europa der Zukunft*“ (Evropa budoucnosti) **Goebbels** hovořil o tom, jak technologie nesblížila jen kmeny, ale celé národy ve větším měřítku, než bylo kdysi představitelné. „*S využitím těchto technických úspěchů se nevyhnutelně navzájem přibližují kontinenty. Evropské národy si stále jasněji uvědomují, že mnohé naše problémy jsou pouhými rodinnými rozepřemi ve srovnání s velkými problémy vztahů mezi kontinenty, které je potřeba řešit.*“ (Laughland, 2001, s. 39 - 40)

Nacisté navrhovali, aby po skončení války bylo využito hospodářské integrace k odstranění evropského partikularismu. Měla vzniknout nová velká hospodářská oblast, v níž se hospodářství může rozvíjet tak, že mu bude stát udělovat pouze základní směrnice. Evropská hospodářská spolupráce a nacionální socialismus byly vnímány jako přístupy, které mají potenciál se doplnit a přinést společně užitek. Plánování nového evropského pořádku začalo 22. června 1940, kdy **Göring** vydal příkazy, z nichž vznikl projekt „rozsáhlého hospodářského sjednocení Evropy“ či „Středoevropského hospodářského společenství“. V příkazech bylo zmíněno zavedení pevných směnných kurzů mezi měnami jiných zemí a říšskou markou, zrušení celních bariér v Evropě a vytvoření bezcelní tržní oblasti, potřeba zvýšeného působení v obchodních jednáních a vztazích k jiným zemím a ochrana zemědělství. Následně byl připraven plán budoucí kontinentální ekonomiky, v němž se uvažovalo o možných celních preferencích, o celní a peněžní unii a o unii hospodářské.

(Laughland, 2001)

Nacistické pojetí *Großraumwirtschaft* neboli velkoprostorové hospodářství, jímž se měla stát Evropa, bylo založeno na myšlence, že hospodářská činnost a interakce by se měly omezit hlavně na určitou oblast. **Werner Daitz** tvrdil, že vývoj ke *Großraumwirtschaft* diktují neosobní faktory, jako je růst populace. To způsobilo tzv. napětí mezi životním prostorem a politickým prostorem. Měl za to, že idea životního prostoru je vyšší ideou než idea územního státu. Protože to poválečný versailleský systém nereflektoval, zkonstruované teritoriální jednotky byly neslučitelné s potřebami ekonomiky. Pro **Hitlera** nebyla přijatelná ani případná revize hranic podle roku 1914. Byl přesvědčen, že ani předválečné hranice neodpovídaly potřebám německého národa. (srov. Jäckel, 1999; Laughland, 2001) Nacisté věřili, že jejich populace nemá dostatek životního prostoru a tudíž se nemůže dostatečně rozvíjet.

Již v roce 1936 řekl **Hitler** v Reichstagu: „*Kolik obtíží by si lidstvo a zvláště evropské národy ušetřily, kdyby byly respektovány přirozené a zjevné životní podmínky v době, kdy byly přetvářeny evropský životní prostor a hospodářská spolupráce...Evropské národy představují v tomto světě rodinu...Není velmi inteligentní si představovat, že v tak přeplněném domě, jako je evropský, by mohlo společenství národů dlouho udržovat odlišné právní systémy a odlišné koncepce práva.*“ (Laughland, 2001, s. 43)

Naplnění požadavku více prostoru bylo také nutným předpokladem pro monopolistickou kontrolu celého evropského kontinentu, již hodlali nacisté zavést. A tak byla koncepce *Großraumwirtschaft* těsně spjata se známější nacistickou koncepcí životního prostoru – *Lebensraum*. Teoretikové *Großraumwirtschaft* toto spojení často jasně konstatovali. Uvažujeme-li o konkrétním geografickém prostoru, v němž se měl *Großraumwirtschaft* a koncept *Lebensraum* realizovat, jedná se o území od Gibraltaru po Ural a od Severního mysu po Kypr. Potřeba zvětšit životní prostor, tzn. zvětšit území a získat další půdu byla jednoznačně vedena směrem na východ do Ruska. **Hitler** jasně deklaroval, že pokud chce Německo v Evropě půdu, musí se to stát na úkor Ruska, které je jediné dostatečně velké. (Jäckel, 1999) Na rozdíl od liberální světové ekonomiky měl dát *Großraumwirtschaft* Evropě větší nezávislost.

V roce 1942 berlínská Unie obchodníků a průmyslníků uspořádala konferenci nazvanou „*Europäische Wirtschaftsgemeinschaft*“ (Evropské hospodářské společenství), na níž hovořili ministři a přední průmyslníci. Názvy přednášek až příliš připomínají moderní příspěvky k evropské integraci

současné doby, např. Hospodářská tvář nové Evropy, Evropské zemědělství, Zaměstnanost v Evropě, Problémy evropské dopravy, Problémy evropské měny apod. (Jäckel, 1999)

Následující body představují více méně všemi stranami akceptovaný program ekonomického pojetí plánu Nového evropského pořádku (je potřeba mít ale stále na paměti, že v pojetí Nového evropského pořádku se nachází nesrovnalosti způsobené rozdílnými interpretacemi a rozdílnými oficiálními a neoficiálními prohlášeními v tehdejší době):

1) Aplikace systému ekonomického plánování založeného na čtyřletých cyklech – systém měl být plně pod kontrolou Německa a postupně rozšířen po celém území, které bylo pod kontrolou Německa. Díky tomuto systému mělo dojít k eliminaci nezaměstnanosti.

2) Politika monetární expanze bez inflace – rovněž měla být zavedena po celém Německem kontrolovaném území.

3) Aplikace politiky cenové kontroly, což mělo zamezit pohybu v cenách během monetární expanze.

4) Území pod kontrolou Německa si ponechají svoji měnu, jež bude navázána směnným kurzem na říšskou marku.

5) Aplikace clearingového systému, který bude plně řízeného z Berlína.

6) Berlín jako mezinárodní centrum půjček.

7) Každá země kontrolovaná Německem se v oblasti výroby měla specializovat na určitý segment výroby, čímž mělo dojít k dělbě a zefektivnění výroby (na stejném principu funguje liberální koncepce komparativní výhody). Tento bod rovněž souvisí se snahou vytvoření ekonomicky soběstačného celku, tzv. autarkie.

8) Zemědělské metody měly být modernizovány za účelem zvýšení produkce.

9) Vztahy mezi Německem kontrolovaným územím a zbytkem světa měly být regulovány obchodními smlouvami. (Einzig, 1941)

Zájem nacistického Německa o naplnění představy Großraumwirtschaft a následování konceptu Lebensraum dokazují i instituce, které vznikly čistě k tomuto účelu. Byly jimi například:

- zahraniční pobočky NSDAP (Národně socialistická německá dělnická strana), resp. v zahraničí označované jako NSDAP-AO (Auslands-Organisation; zahraniční organizace)
- zahraniční pobočky SS
- Zentralforschungsinstitut für Nationale Wirtschaftsordnung und Großraumwirtschaft (Centrální výzkumný institut pro národní

hospodářský pořádek a pro velkoprostorové hospodářství)

- Gesellschaft für Europäische Wirtschaftsplanung und Großraumwirtschaft (Společnost pro evropské hospodářské plánování a velkoprostorové hospodářství) v Berlíně
- Institut für Großraumwirtschaft an der Universität Heidelberg (Institut pro velkoprostorové hospodářství při Univerzitě Heidelberg)

Založen byl rovněž časopis Nová Evropa, kde byly publikovány pouze texty týkající se Nového evropského řádu. Problematika samotné říše a její vnitřní problémy byly pro tento časopis tabu. (Glettler, Lipták, Mišková, 2002)

Nacistická expanzivní politika, potřeba zvětšování životního prostoru a postup směrem na východ se ideově opíraly o teoretiky německého geopolitického myšlení, především potom o ideje **Karla Haushofera**, který pojímal stát jako živý organismus, který potřebuje růst a sílit a k tomu je samozřejmě nutné zajistit dostatečný prostor, stejně jako pro kterýkoliv jiný živý organismus. Pro **Haushoferovo** geopolitické myšlení jsou charakteristické tyto termíny: Lebensraum, hranice, autarkie a panregiony. Jak již bylo uvedeno výše, národy, které rostou a sílí, potřebují podle **Haushofera** životní prostor, který je již beze zbytku rozdělen mezi ostatní národy, a tudíž je válka o tento prostor a expanze na úkor jiného národa zcela přirozenou. Hranice potom **Haushofer** pojímal jako místo střetu mezi národy, místo, kde národy prokazují svoji zdatnost a sílu. Hranice jsou dynamickým prvkem, neustále se mění. Autarkie (soběstačnost) odkazuje k tomu, že národy by se měly zaměřit na ty oblasti, které jim soběstačnost zajistí (ekonomickou, zemědělskou, surovinovou). Posledním pojmem jsou panregiony, které **Haushofer** vnímal jako nadnárodní celky, jež jsou ideově a ekonomicky propojeny. Panregiony vnitřně dělí na centrum a periferii, kdy při aplikaci na Německo je tento stát centrem, jenž dominuje evropskému panregionu.

V kontextu nacionálně – socialistické koncepce Evropy je rovněž podstatné určení, pro koho měla být sjednocená Evropa vybudována a kdo z ní měl být vyloučen, což nás přivádí k zásadním definičním prvkům německého nacionálního socialismu: rasismus a antisemitismus. Benefity sjednocené Evropy měly na základě rasistické teorie jednoznačně směřovat k rase nejdokonalejší a všem ostatním rasám nadřazené - árijské rase, již představovaly germánské národy. Ostatní původní negermánské evropské národy byly označovány jako podřadná rasa. Několik nacistických lídrů jako např. dr. **Ley**, **Darré** nebo dr. **Frank** otevřeně deklarovalo, že z nového řádu budou profitovat Němci, resp. germánská rasa. Ostatní rasy budou muset snížit svůj životní

standard. Dr. **Ley** v roce 1940 prohlásil, že nižší rasa potřebuje k životu méně jídla, méně oblečení a méně kultury než rasa nadřazená. **Funk** v téže roce přispěl výrokiem o tom, jak nový řád musí zajistit německému lidu maximální ekonomické zajištění, maximální konzumaci a maximální navýšení životního standardu. (Einzig, 1941)

Koop uvádí, že se nacionální socialisté vědomě vyhýbali definici Árijce. **Hitler** nikdy přesně neřekl, co toto označení znamená, resp. koho přesně zahrnuje. Jeho existenci bral jako skutečnost a zdůrazňoval jeho přednosti. Naopak velmi dobře nacisté uměli definovat svého nepřítele. Rodilým nepřítelem a opravdovým anti-Árijcem byl označen Žid. Židé byli vykreslováni propagandou jako rasa, která přinesla pohromy doby do Německa a infikovala ho. Pohromami byla myšlena demokracie, parlamentarismus, individualismus, intelektualismus, marxismus, komunismus, pacifismus, internacionalismus. Nacionální socialismus proto pokaždé připisoval jakoukoli překážku, na kterou narazil, a vinu židovství. (Koop, 2012)

Na závěr této části je na místě ovšem uvést poznámku, že idea sjednocené Evropy není v nacistickém prostředí myšlenkou originální a rozhodně němečtí nacisté žádné zásluhy v tomto ohledu nemají. Koncept sjednocené Evropy se pomalu rodil v demokratických kruzích již v dřívějších staletích, o něco více intenzivněji v 19. století a naplno se rozvinul ve 20. století, v době po první světové válce. Zmiňme například **Richarda Coudenhove-Kalergiho**, který s koncem první světové války rozvinul ideu evropské identity a Pan-Evropy. Byl přesvědčen o tom, že Evropa se musí sjednotit přes hranice svých národních států politicky a hospodářsky. Jedině tak může čelit všem vnitřním i vnějším silám, které usilují o její podmanění a rozpoutání nových nepřátelství. Politický a hospodářský chaos meziválečné Evropy byl podle něj způsoben především rozpadem křesťanské morálky, evropské kultury a duchovního spojenectví. Právě němečtí nacionální socialisté tuto ideu Pan-Evropy odmítli a panevropské hnutí začali pronásledovat. Pan-Evropa byla označena za ideál rasových míšenců a za nástroj židovského ovládnutí Evropy. (Goněc 2000; Kučera nedat.)

2 Nacionálně – socialistická koncepce sjednocené Evropy v pojetí současných neonacistů

Nacionálně – socialistické koncepce současných neonacistů (tedy těch, kteří navazují na historický německý nacismus) se na rozdíl od těch historických

pohybují čistě v deklaratorní rovině, což je samozřejmě způsobeno odlišnou situací, v níž se neonacisté nacházejí. Jejich postavení v Evropě je v podobě marginálního hnutí, které se snaží mobilizovat evropské obyvatelstvo za účelem naplnění jejich politických vizí a cílů. Na politické moci v evropském prostoru mají jen minimální podíl. Většinová společnost všech evropských zemí je vnímá negativně a odmítá tomuto hnutí poskytnout jakýkoli politický prostor.

Přesto ale neonacisté myšlenku sjednocené Evropy neopouští a v rámci svých aktivit (politické texty, projevy, hudební produkce apod.) se k ní neustále vracejí. Možná také proto, že na národní úrovni se jim příliš nedaří, přesouvají více svoji pozornost na úroveň vyšší, kde mohou lépe demonstrovat svoji sílu. V současné době můžeme z jejich úst a z příspěvků na internetu slyšet a číst o nutnosti sjednocené Evropy možná více než např. ve srovnání s 90. lety 20. století. Díky předcházející kapitole jsme mohli poznat, že vize sjednocené Evropy není nacionálně - socialistické ideologii vůbec cizí. Mýlným názorem je, že neonacisté jsou primárně zaměřeni na obhajobu národa. Nacionalismus je řadě z nich sice vlastní a je pro ně důležitý. I tak na prvním místě jako referenční objekt stojí bílá rasa, kterou je potřeba chránit. Přesto, že neonacistické hnutí prošlo určitou parciální ideovou obměnou ve srovnání s historickým nacismem, logika obrany rasy zůstala nepozměněna. Rasa je stále vnímána jako fenomén překračující hranice národa a státu a rasová teorie je pojímána jako internacionální. Ve srovnání s nacistickou vizí sjednocené Evropy je ale ta neonacistická v řadě aspektů velmi vágní, nekonkrétní a neurčitá.

Architekt transnacionální neonacistické kooperace **William Pierce** v roce 1999 v pozdravu adresovanému Nacionálně-demokratické straně Německa (NPD) a její mládežnické organizaci Junge Nationaldemokraten představil ideologické parametry mezinárodní spolupráce neonacistů. Uvedl, že nacionalisté² v Německu, v Evropě a rovněž ve Spojených státech amerických čelí v současné době společnému nepříteli celého lidstva, jímž je mezinárodní monopolní (velko)kapitál. Uvedl, že mezinárodní kapitál se snaží zničit národy a to, co národy formuje, a směřuje svět k jednolitému multikulturnímu společenství, tzv. *melting pot*. Vyzval k překonání historických křivd ve jméno společného postupu a k boji proti ekonomickému imperialismu nadnárodních

² Současní neonacisté se většinou veřejně označují jako nacionalisté, a to z důvodu negativního vnímání pojmu neonacismus, který působí vůči veřejnosti diskreditačním dojmem. Neonacisté se tedy této nálepce snaží vyhnout. Platí, že označení „neonacista“ je používáno k jejich označení spíše z vnějšku např. ze strany médií, demokratických politiků, ideových odpůrců apod.

korporací, které se snaží získat dominanci nad dnešním světem. **Pierce** uznává, že tento boj bude těžký a plný ztrát, ale považuje ho za nutný a nevyhnutelný, pokud si lidstvo bude chtít zachovat svoji identitu v podobě národů a národních kořenů. Toto prohlášení může být vnímáno jako jisté paradigma pro neonacisty, kteří jsou nebo chtějí být mezinárodně aktivní. Tímto prohlášením **Pierce** říká, že boj, který je potřeba svést, již není na obranu národa, ale znamená mnohem více. **Pierce** vnímá národnost skrze rasu, nikoli skrze občanství nebo geografické charakteristiky. Podle něj nemá smysl bránit jednotlivé národy, ale mnohem více ohroženou bílou rasu – ohroženou infiltrací a rasovým míšením. **Pierce** mobilizuje neonacisty ke společnému postupu za záchranu bílé rasy, která jen těžko odolá, pokud bude pod masivním útokem mezinárodního kapitálu, který je bez tradic, historie a bez skrupulí. Více či méně otevřeně je tento mezinárodní kapitál připisován židovské světové dominanci. (Grumke, 2012; Schiedel, 2011)

Během demonstrace italské neofašistické organizace Forza Nuova proti špičkám Evropské unie v Římě v roce 2003 pronesl tehdejší předseda německé NPD **Udo Voigt**, že ti, kteří finančně podporovali obě světové války a myslí si, že nyní mohou skrze své finance a obchodní zájmy změnit současnou Evropu v multikulturní společnost, se přepočítali. *„Už nikdy se evropské národy nepostaví proti sobě. Nás nacionalisty spojuje historická zkušenost a společný nepřítel!“* (Schiedel, 2011, s. 77)

Pierre Krebs, německý zastánce rasové teorie a hlava fašistické organizace Thule-Seminar rovněž připomíná střet mezi dvěma světy – mezi potomky Iliady, řeckých států a potomky Thule (bájná pravlast Árijců) na jedné straně a potomky Jeruzaléma na druhé straně. (Schiedel, 2011) Opět se zde dostáváme do střetu mezi bílou rasou a jejími definovanými úhlavními nepřáteli Židy.

Podíváme-li se dále do historie současného neonacistického hnutí, **Ian Stuart Donaldson** (zakladatel mezinárodní neonacistické sítě Blood&Honour a zpěvák kapely Screw Driver) v jednom ze svých prohlášení z roku 1986 rovněž vyzýval k mezinárodní spolupráci neonacistů. Pouze skrze větší evropskou kooperaci se podle něj může neonacistické hnutí dopracovat do bodu, kdy bude schopno nabídnout alternativu vůči bolševickému kolosu na jedné straně a americkému kapitalismu založeného na multi-rasovém nepořádku na straně druhé. Tento výrok je samozřejmě nutné chápat v kontextu tehdejší doby. Podle **Donaldsona** v nové Evropě zavládne mír a vzájemný respekt. Z měst zmizí kriminalita páchaná přistěhovalci, na venkově bude obnovena tradice zemědělství a farmářství. Převládne hrdost na to, že můžeme pracovat na naší

zemi, pro naše lidi. **Donaldson** hovoří o boji za přežití evropské rasy. Rovněž varuje, že pokud v této bitvě bílá rasa prohraje, zanikne evropská civilizace. Zároveň vybízí k nemilosrdnému zacházení s nepřítelem, pokud má být vítězství zcela jisté. (Donaldson, 1986)

Ke společnému postupu za prosazení nacionálního socialismu a zachování bílé rasy, která bude vládnout Evropě, vyzývá i **Max Hammer**, který uvádí, že *„árijský muž opět povstane a vydobude si svoje postavení na zemi zpět, nebo v boji zemře. Nic mezi tím není možné. Ozbrojené legie evropských nacionálních socialistů společně budou bojovat za bílou rasu a civilizaci a je jedno, co všechno je tento boj bude stát.“* (Hammer, nedat., s. 29)

Ideu a směřování současného neonacismu dokládá v prostředí nacionálního socialismu až notoricky známá věta **Davida Lanea**, tzv. 14 slov: *We must secure the existence of our people and a future for white children* (Musíme chránit existenci naší rasy a budoucnost bílých dětí).

Výsledkem je tzv. pan-árijský pohled na svět (*Pan-Aryan Weltanschauung*) (Grumke, 2012), který se již nestaví nepřátelsky vůči slovanským národům, jako se stavěl nacionální socialismus Třetí říše a tyto národy vnímal jako součást podřadné rasy. Naopak současný nacionální socialismus a jeho definiční rys rasismus tyto národy pojímá jako rovné s národy germánskými. Východní Evropa včetně Ruska patří do tzv. bílého světa. Slovanské národy patří k árijské rase. **David Duke** se dokonce obrací k Rusku jako možnému klíči k záchraně bílé rasy, které jinak hrozí *„neúprosná a systematická destrukce evropského genotypu.“* (Grumke, 2012, s. 325; Schiedel, 2011, s. 77 - 78)

Význam Ruska v nacionálně-socialistické koncepci boje za bílou rasu dokládá i zaměření nadace Kontinent Europa Stiftung (KES), personálně a ideově blízká německé NPD, která byla založena v roce 2004 v Německu. Její představitel **Andreas Molau** v roce 2008 upozornil na pozitivní význam Ruska v boji za zachování evropské identity. Cílem KES je opětovné vydobytí primární pozice Evropanů ve světě, etablování evropské nadvlády. Současný svět vnímají jako střet mezi agresivním amerikanismem a expandujícím islámem a to je podle KES potřeba zastavit. V létě 2008 KES zorganizoval spolu s pobočkou NPD z Meklenburska – Předního Pomořanska zasedání s názvem *Německo a Rusko – základ Evropy budoucnosti*. (Schiedel, 2011) V současné době je tedy Rusko vnímáno jako významný partner a jako součást bílého světa. Způsobeno je to pravděpodobně politickým nastavením tamního režimu a tím, že počet ruských neonacistů představuje v porovnání s evropskými zeměmi skutečnou masu a tudíž příhodný zdroj síly neonacismu. Ruští neonacisté jsou rovněž více

ochotni používat vůči svým nepřátelům násilí, což je řadě evropských neonacistů sympatické.³

Jako cílová státoprávní vize soudobého boje je v Evropě často hlášána „Evropa národů“. Evropa národů odkazuje k čistě evropským (bílým) národům a je reakcí na přítomnost imigrantů z mimoevropských zemí, jejich kultura a náboženství se liší od evropských kořenů a tudíž se jedná o neslučitelné prvky. Novodobý rasismus části neonacistického hnutí se vymanil z mantinelů biologického rasismu o nadřazenosti a podřazenosti ras, jak tomu bylo ve 30. a 40. letech 20. století. Tato logika (alespoň v rétorice) byla opuštěna a zdůrazňuje se neslučitelnost kultur a náboženských zvyklostí. Tento kulturní rasismus nyní hierarchizuje jednotlivé kultury místo ras. (Schiedel, 2011) Mimoevropští imigranti jsou i nadále v projevech neonacistů vnímáni jako parazité s primitivními návyky. V souvislosti s pojetím ras tak rovněž dochází k odmítnutí multikulturalismu. Multikulturní přístup společnosti dle neonacistické rétoriky způsobil míšení ras, posilňuje migraci a způsobuje, že se původní evropské národy stávají ve svých státech utiskovanými menšinami. (Mareš, Vejvodová, 2011; Bastl, Mareš, Smolík, Vejvodová, 2011)

Propagovaný důraz je kladen na společnou identitu soudobých neonacistických hnutí a na společné soužití národně socialistických režimů poté, co se neonacisté uchopí moci. Ekonomické otázky přechodu k novému uspořádání a mezinárodní ekonomická spolupráce po odstranění stávající EU a systému MMF/SB, které jsou neonacisty zpravidla kritizovány jako nástroj sionismu, nejsou podle dostupných zdrojů řešeny. (Mareš, Vejvodová, 2011) Dogmatický neonacistický proud prosazuje budování Evropy na základě idejí Velkoněmecké říše a s nimi spjatých satelitů, přičemž inspiraci nachází především v období druhé světové války.

Poměrně často, zato však poměrně vágně jsou hlášány koncepce přechodu k novému uspořádání prostřednictvím války. Ta je někdy označována jako občanská válka, někdy jako rasová válka, případně podle amerického vzoru jako svatá rasová válka - Race Holy War – RAHOWA. RAHOWA je úkolem, který musí bílá rasa nevyhnutelně naplnit, pokud chce být zachována. V tomto smyslu se bílá rasa nevyhnutelně přibližuje k rasové svaté válce, v níž bude potřeba vyhubit všechny podřadné rasy, a to všemi prostředky: politickými, vojenskými, finančními, morálními a náboženskými. Je to jediné možné řešení.

³ Potvrzuje to například snaha německých či českých neonacistů o nastoupení tzv. ruské cesty, což není nic jiného než posílení násilné složky neonacistického hnutí právě po vzoru Ruska.

„Je to otázka přežití – bud' my, nebo oni.“ (RAHOWA, nedat.)

Ještě na počátku devadesátých let některé strategické materiály, konkrétně „*Bewegung in Waffen*“, požadovaly stupňování guerillové války proti systému podle tradičních modelů ozbrojeného boje systémové opozice proti politickému režimu, který předpokládá postupné stupňování intenzity násilí v rámci národního státu, případně německého jazykového prostoru. (Mareš, Vejvodová, 2011) V současnosti je využíváno spíše těch koncepcí, které pracují s vizí širší rasové války (v evropském či globálním měřítku), během níž neonacisté budou aktivně vystupovat a podchytí bělošské masy, které je po vítězství budou podporovat a umožní nastolení stabilních a rasově čistých nacionálně socialistických režimů. (Macdonald, 2008)

RAHOWA vychází z přesvědčení o dualitě mezi bílým/dobrym/krásným a nebílým/zlým a z přesvědčení, že zákony přírody jsou neměnné, jasné a trvalé. Jsou zaměřeny na přežití druhů, nikoli jedinců. Jsou založeny na souboji o přežití a nedovolují hybridizaci a mutaci druhů. Z tohoto předpokladu je odvozeno, že ani lidské druhy se mezi sebou nesmí křížit, protože to odporuje přírodním zákonům. Poukazováno je na historii, jež měla několikrát ukázat, že multirasová a vícejazyčná společnost dlouho nepřežije. **Ben Klassen**, zakladatel Hnutí kreativity (rasistické náboženské hnutí), toto přirovnává k situaci, kdy zdravé tělo nebude tolerovat jakékoli cizí organismy. (Klassen, 1981) Stejně tak společnost nemůže přežít míšení s cizími prvky.

Na základě přijetí přírodních zákonů vyvstává přesvědčení, že v současné době je nevyhnutelná a nutná rasová válka mezi bílou rasou na jedné straně a nebílými rasami na straně druhé. Půjde o válku, v níž bílá rasa zvítězí, pokud bude na válku připravena, tzn. bude trénovat a dostatečně se vyzbrojí. Půjde o válku nejen proti nebílým rasám, ale rovněž i proti státu. Každý stupeň, každá úroveň vlády jednotlivých států je vnímána jako nelegitimní a vlády a jejich režimy by měly být svrženy. Bibli věřících v tento scénář je publikace **Williamy Pierce** (alias **Andrew Macdonald**) Turnerovy deníky. (Camus, 2012)

Asi nejvíce propracovanou vizi RAHOWA má již zmíněné Hnutí kreativity (Creativity Movement, dříve Světová církev stvořitele (World Church of the Creator) založená v roce 1973 Benem Klassenem). **Klassen** ve svých teoretických publikacích uvádí, že se bílá rasa dostala do bodu, v němž čelí brutálnímu a krvavému vyhlazování. Vnímá bílou rasu již uprostřed rasové války o přežití a největším nepřítelem je „Žid, který zesílil svoji patologickou nenávist a navíc proti nám poštlal i všechny podrasy světa. Jejich cíl je masakr bílé rasy.“ (Klassen, 1987) Nepřátele nachází ale také uvnitř bílé rasy. Jsou jimi

lenoši, patologičtí zločinci a mentálně a zdravotně handicapovaní. (Klassen, 1981) Těchto skupin je podle **Klassena** se potřeba rovněž zbavit.

Celý proces svaté rasové války **Klassen** dělí do pěti kroků:

1. krok – vybudování rasové, náboženské skupiny legálně využívající stejných práv, jaké mají všechny ostatní skupiny. Základním principem této skupiny bude rasová věrnost.

2. krok – vybudování hnutí takových rozměrů, aby byl schopné převzít kontrolu nad vládou z rukou Židů, kteří dnes ovládají osudy bílé rasy.

3. krok – k naplnění předchozího kroku povede cesta propagace rasové věrnosti k bílé rase, informování a probouzení potenciálů bílé rasy.

4. krok – obchodní bojkotování Židů, což je finančně zničí; bojkotování Židů v politice a vyhnání z vlády; bojkotování Židů ve vzdělávání, v médiích a ve všech oblastech kulturního života.

5. krok – po dosažení kontroly nad vlastním osudem přestane bílá rasa zásobovat černošské obyvatelstvo a další příslušníky nebílé rasy ve vlastních zemích, přestane podporovat Izrael a přestane zásobovat ostatní země nebílé rasy, kam nyní směřuje např. humanitární pomoc. „*Necháme židy, negry, podrasy a parazity starat se sami o sebe necháme je napospas osudu.*“ (Klassen, 1993)

Zajímavým prvkem RAHOWA v pojetí **Klassena** je, že proti nepřítelům nebude vedena krvavá válka, nebo že by měli být jakkoli zabíjeni. Vymření nepřítel má být dosaženo skrze odpoutání se bílé rasy od ostatních ras. Bílá rasa s nimi rozváže všechny kontakty, začne je bojkotovat, přestane jim pomáhat, posílat potraviny a finance. **Klassen** předpokládá, že jakmile budou nebílé rasy zanechány svému osudu, postupně vymřou svojí neschopností. (Klassen, 1987)

Naopak **Max Hammer** a Blood&Honour rozhodně neodmítají násilí jako prostředek prosazení cílů. V některých případech je považováno za nejefektivnější nástroj. Pacifismus je podle **Hammera** pro snílky. Zcela přirozeným násilím je sebeobrana, na kterou má každý přirozené právo. Rovněž podporuje přímé akce, ale je potřeba dobře zvážit, kdy tento prostředek zvolit, aby naplňoval cíl nacionálně socialistického hnutí co neefektivněji. (Hammer, nedat.) Česká pobočka Blood&Honour Division Bohemia dokonce vyzývá k vojenskému výcviku dětí, které povedou válku za záchranu bílé rasy. Odkazují na výcvik typu Hitlerjugend. (Blood&Honour Division Bohemia, nedat.)

Hnutí kreativity podporuje v duchu organické vize kolonizaci světa bílou rasou. Kolonizace je přirovnávána k přirozené potřebě organismu expandovat.

Je to následování přírodních zákonů. Bílá rasa se musí začít rozšiřovat na úkor ostatních ras. Území, která byla ztracena v rámci dekolonizace, musí být získána zpět. Až budou získána zpět ztracená koloniální území, přijde na řadu zbytek světa. Návod, jak tohoto docílit ale **Klassen** nedává a uvádí, že tato procedura nemusí být popisována, protože jak jednou bude proces započat, „budeme už vědět co dělat.“ (Klassen, 1981)

Částečně je rozpracována i vize světa po tom, co skončí svatá rasová válka. Samozřejmě je tato vize hodně idealistická. Předpokládá se, že na světě zůstane pouze bílá rasa. **Klassen** dokonce odhaduje její počet na jednu miliardu a uvádí, že v této době bude mít bílá rasa univerzální řeč – zmodernizovanou latinku jako nejvyspělejší jazyk lidské civilizace, ve všech zemích bude platit stejná měna, sjednocen bude metrický systém, zaniknou daňové a finanční úřady a všichni budou bohatí, bez dluhů a zaměstnaní. Minulostí se stanou psychiatrické léčebny, protože bílá rasa bude natolik zdravá, že těchto zařízení nebude potřeba. Svět bude čistý, bez nemocí, bez znečištěného prostředí, bez kriminality. Velká města budou redukována a lidé budou většinou žít na venkově. V zemědělství **Klassen** spatřuje páteř rasy. (Klassen, 1981; Klassen 1987)

Současnou diskuzi na téma sjednocené Evropy v rámci současného nacionálně - socialistického hnutí výstižně charakterizují texty publikované na serveru Revolta.info, což je jeden z nejdůležitějších webových portálů české nacionálně – socialistické scény. V těchto textech je představeno pojetí sjednocené Evropy, které v současnosti dominuje minimálně české scéně. Výrazně dochází k syntéze **Haushoferovy** geopolitiky a poválečného pojetí evropanství dle **Oswalda Mosleyho**, který vycházel z fašismu a propagoval tzv. evropský socialismus jako třetí cestu mezi kapitalismem a komunismem a jako východisko nabídl jednotnou evropskou vládu ve formě federalizace Evropy, kdy je národům ponechána určitá samospráva. Ekonomické problémy způsobené kapitalismem by řešil revolučním syndikalistickým socialismem.

O potřebě sjednocené Evropy vypovídá několik významných bodů. Obnovena je myšlenka velkoprostorů. Pokud chce Evropa přežít, musí z národů vzniknout skutečný identitní a politický pojem Evropa, nesmí ale opustit svoje rodové a národní svazky. Opět se objevuje princip živého organismu. Rovněž se pracuje s pojmem autarkie. Jako nejvýhodnější velkoprostor z hlediska soběstačnosti Evropy je vnímána „Eurosibiř“. Zároveň je Evropa pojímána jako živý organismus, který musí být navenek jednotný a pevný, ale uvnitř rozmanitý. V této souvislosti je viděna budoucnost Evropy, resp. velkoprostoru, ve formě

konfederace. Evropská konfederace zajistí národům autarkii, vlastní hospodářský trh a surovinový potenciál. V tomto kontextu potom hranice moderních států nebudou hrát takovou rozhodující roli. Dojde k odmítnutí kapitalismu ve prospěch evropského nacionalismu. Vznikne sociálně revoluční systém a sociální státy, které se „*oprotí od okovů kapitalismu*“ a zbaví se nadvlády peněz. (Revolta.info, 2012a; Revolta.info, 2012b)

Závěr

Přestože od konce nacistické diktatury uplynulo již téměř sedmdesát let, nacionálně-socialistické pojetí Evropy současných neonacistů nedoznalo výraznějších změn ve srovnání s tehdejšími pojetím. Jedná se o relativně konzistentní vizi. Koncept sjednocené Evropy je nadále vnímán jako zásadní aspekt, který povede k silné a jednotné Evropě, jež nebude oslabována vnitřními spory, a umožní tak úspěšný boj proti vnějším nepřítelům. Nacisté měli představu etnicky homogenní a ekonomicky soběstačné Evropy bílé rasy. Centrální ideologií byl nacionální socialismus a koncept životního prostoru. Neonacisté navázali na eurocentrické představy s požadavky silnější kontroly a regulace imigrace, aby ochránili evropskou kulturu. Cílem je rozumné propojení federalismu, nacionalismu a Evropy. (Osterhoff, 1997) Přetrvává přesvědčení, že Evropa by se měla stát konfederací nacionálně-socialistických režimů, tentokrát ale dobrovolně. Státy budou udělovat pouze základní směrnice.

Primární důraz je kladen na bílou rasu jako referenční objekt. V tomto bodě se ale historická a současná nacionálně-socialistická koncepce rozcházejí. Obě chápou rasu v jiném rozměru. V nacistickém pojetí byly za bílou rasu označovány germánské národy, jako nejdokonalejší rasa a všem ostatním rasám nadřazená. Slovanské národy, přestože původní obyvatelé Evropy, patřily mezi rasy podřadné. V současném pojetí bílá/árijská rasa zahrnuje i slovanské národy, resp. všechny původní evropské národy. V tomto kontextu je zajímavé i odlišné vnímání Ruska. V nacistické éře bylo Rusko cílem německé agresivní expanze ve jménu rozšiřování životního prostoru. Dnes je Rusko považováno za (někdy i klíčového) partnera v boji za ochranu bílé rasy, který bude součástí konfederace. V podstatě ale dojde k naplnění nacistické vize, získat oblast Sibíře pro zajištění dostatečně velkého životního prostoru a ekonomické soběstačnosti. S tím rozdílem, že Rusko nebude donuceno, ale přistoupí na tuto možnost samo z pozice partnera.

Podstatnou ideou celé koncepcie je, že na prvém místě stojí evropanství. Nacionální socialisté se chápou v první řadě jako Evropané - ve smyslu etnicity, nikoli podle pasu. Evropanem se člověk osudově rodí, žádný politický institut ho z něj neudělá. Až poté se chápou jako Češi, Němci, Francouzi atd. První podmiňuje druhé. Národy musí být stejně homogenní jako evropanství. Národy a jejich historické kořeny jsou pro definici a vytvoření identity evropanství zásadní. V současnosti se tedy jednou z hlavních bojových linií nacionálních socialistů stává Evropa.

Konkrétní vize toho, jak sjednocená Evropa bude vypadat po politické a ekonomické stránce jsou v současné době velmi nejasné a vágní. Jednotlivé politiky a aspekty sjednocení nejsou nijak řešeny. Historická koncepce byla v tomto ohledu jasnější, což ale bylo umožněno tehdejší situací, kdy nacisté měli prostředky a možnosti v tomto ohledu vytvářet konkrétní plány a ty postupně začít realizovat. Téma, které se ale významně prolíná oběma časovými obdobími, je důraz na oblast zemědělství. To se objevuje jak v nacistické koncepci, tak v současné neonacistické a je významnou součástí i představ o budoucím světě podle Hnutí kreativity.

Z teoretického hlediska stále přežívají prvky německého geopolitického myšlení, tak typického pro nacistický režim. Můžeme pozorovat návrat k ideám velkoprostoru, k Evropě jako živému organismu, k pojmu autarkie. Což se prolíná s teoretickými přístupy poválečného neofašisty **Oswalda Mosleyho**, který propagoval vizi evropského nacionalismu.

Z tohoto pohledu se nemění ani hlavní skupina nepřátel nacionálních socialistů, kterými jsou především Židé. Přesvědčení o *Zionist Occupation Government* (ZOG) dominuje neonacistickému diskurzu a je v tomto prostředí univerzálně platným popisem toho, jak vypadá a jak funguje současný svět, tedy svět založen na loutkových vládách, které jsou ovládány finančními (židovskými) zájmy. (Camus, 2012; Grumke 2012) Stejně tak jsou ovládány i nadnárodní korporace a peněžní instituce.

Literatura:

BASTL, M. - MAREŠ, M. - SMOLÍK, J. - VEJVODOVÁ, P. 2011. *Krajní pravice a krajní levice v ČR*. Praha: Grada, 2011. 288 s. ISBN 978-80-247-3797-3.

Blood&Honour Division Bohemia nedat. Dětský voják. [cit. 2013-12-03]

Dostupné na internetu: <http://www.bhbohemia.org/clanky.html>.

- CAMUS, J. Y. 2012. Neo-Nazism in Europe. In *The Extreme Right in Europe*. Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht, 2012. s. 231-242. ISBN 978-3525369227.
- DONALDSON, I. S. 1986. *Faith in the Struggle*. [cit. 2013-12-03] Dostupné na internetu: <http://www.bloodandhonour.com/articles/faithinstruggle.html>.
- EINZIG, P. 1941. Hitler's „New Order“ in Theory and Practice. In *The Economic Journal*, 51, 1941, 201, ISSN 1468-0297.
- GLETTLER, M. - LIPTÁK, L. - MÍŠKOVÁ, A. 2002. *Nacionálno-socialistický systém vlády*. Bratislava: AEP, 2002. 253 s. ISBN 978-80-88880-52-3.
- GONĚC, V. 2000. *Evropská idea: idea mírové, kooperující a sjednocující se Evropy, I. (Do roku 1938)*. Brno: Masarykova univerzita, 2000. 193 s. ISBN 80-210-2355-4.
- GRUMKE, T. 2012. Globalized Anti-Globalists – The Ideological Basis of the Internationalization of the Right-Wing Extremism. In *The Extreme Right in Europe*. Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht, 2012. s. 323-332. ISBN 978-3525369227.
- HAMMER, M. nedat. *Blood&Honour field manual*. [cit. 2013-12-03] Dostupné na internetu: <http://www.bloodandhonour.com/downloads/B&H%20Field%20Manual.pdf>.
- JÄCKEL, E. 1999. *Hitlerův světový názor*, Praha: Paseka, 1999. 156 s. ISBN 80-7185-254-6.
- KLASSEN, B. 1981. *The White Man's Bible*. [cit. 2013-12-03] Dostupné na internetu: http://www.creativitymovement.org/creator_library/england.html.
- KLASSEN, B. 1987. *RAHOWA! This Planet Is All Ours*. [cit. 2013-12-03] Dostupné na internetu: http://www.creativitymovement.org/creator_library/england.html.
- KLASSEN, B. 1993. *On the Brink of a Bloody Racial War*. [cit. 2013-12-03] Dostupné na internetu: http://www.creativitymovement.org/creator_library/england.html.
- KOOP, V. 2012. *Nacionální socialismus*. Praha: Grada, 2012. 96 s. ISBN 978-80-247-3909-0.
- KUČERA, R. nedat. *Coudenhove-Kalergi a Pan-Evropa*. [cit. 2014-12-04] Dostupné na internetu: <http://www.panevropa.cz/?cat=10>.
- LAUGHLAND, J. 2001. *Znečištěný pramen. Nedemokratické počátky evropské ideje*. Praha: Prostor, 2001. 344 s. ISBN 80-7260-049-4.
- MACDONALD, A. 2008. *Turnerovy deníky*. Praha: Kontingent Press, 2008. 209 s. ISBN 978-80-254-1688-4.

- MAREŠ, M. - VEJVODOVÁ, P. Transnacionální dimenze soudobého českého neonacismu. In *Mezinárodní vztahy*, 46, 2011, 1, ISSN 0323-1844, s. 75 - 90.
- OSTERHOFF, A. 1997. *Die Euro-Rechte. Zur Bedeutung des Europäischen Parlaments bei der Vernetzung der extremen Fechttem*. Münster: Unrast, 1997. strany ISBN 978-3928300537.
- PTÁČNÍKOVÁ, I. 2010. Hitlerův koncept sjednocení Evropy, *E-polis.cz*. [cit. 2013-12-03] Dostupné na internetu: <http://www.e-polis.cz/politicke-teorie/465-hitleruv-koncept-sjednoceni-evropy.html>.
- RAHOWA (nedat.) [cit. 2013-12-03] Dostupné na internetu: <http://rahowa.us/>
- REVOLTA.INFO 2012a. *Evropanství a jeho cíle*. [cit. 2013-12-03] Dostupné na internetu: <http://www.revolta114.blogspot.cz/2012/06/evropanstvi-jeho-cile.html>.
- REVOLTA.INFO 2012b. *Evropská jednota – Eurosibiř*. [cit. 2013-12-03] Dostupné na internetu: <http://www.revolta114.blogspot.cz/2012/04/evropska-jednota-eurosibir.html>.
- SCHIEDEL, H. 2011. *Extreme Rechte in Europa*. Wien: Edition Steinbauer, 2011. 120 s. ISBN 978-3902494542.
- ZEMAN, V. 2009 ed. *Hrozby neonacismu - Příležitosti demokracie*, Praha: Asimilování, 2009. 226 s. ISBN 978-80-254-7147-0.